

бѣхме готови да виждаме всѣко нѣщо откъмъ смѣшната му страна. И за тия несполучливи цитати отъ устава дълго време се смѣхме.

Привечеръ, когато замлъкнаха и последнитѣ гърмежи, получихме заповѣдъ да смѣнимъ 3. дружина на позицията. Вървѣхме бързо изъ дълбоката и лепкава калъ. Когато стигнахме тамъ, една скръбна картина болезнено сви сърдцата на всички ни. Убититѣ наши войници, изнесени отъ окопитѣ, бѣха събрани на една купчина. Тѣ лежаха вкаменени, въ най-разнообразни пози, гологлави, съ кални дрехи, съ окървавени лица, вече прѣстени и желти. Съ голѣма мжка се решавахме да ги погледнемъ, погледътъ бързо се отмахваше, но все още продължаваше да вижда тия изкривени отъ предсмъртна болка лица.

Дъждътъ валѣше. Нѣкои отъ патрулитѣ, изпратени напредъ, се завърнаха. Далечъ се виждали колони, които се завръщали къмъ града, а по-наблизо се мѣркали отдѣлни хора, навѣрно турски патрули. Войниците се наредиха въ окопитѣ, поправяха ги, готвѣха се да посрещнатъ нощта или пъкъ ново нѣкое сражение.

Задъ насъ на една височина почнаха да се събиратъ наши части. На самия връхъ тѣ се спрѣха и построиха. Предъ тѣхъ имаше мнозина офицери на коне, навѣрно бригадниятъ командиръ съ щаба си. Не можехме да раз-